

Mark.14:3-9, 2:a sönd i fastan 3:e årg. 140316

I texterna innan den text vi nu ska läsa har Jesus befunnit sig i Jerusalem. Han har gjort sitt bejublade intåg och under sin tid i staden har han retat upp många genom att gå till storms mot alla de orättvisor som folket utsatt för. Både sociala, ekonomiska och religiösa. Och i verserna innan vår bestämmer man sig, nu måste man ta livet av Jesus.

Och som Markus gör så går det fort fram, texterna är korta och drivs liksom framåt i breda färgrika penseldrag. Men här i dagens text så är det som om han plötsligt bromsar in skeendet, och i det som följer går tiden liksom långsammare och texterna blir mer detaljerade. Som om inga detaljer ska gå förlorade inför det som följer.

I texten befinner vi oss i Betania, knappt 3 kilometer utanför Jerusalem och det är bara någon dag kvar till det osyrade brödets högtid, alltså den helg då Jesus tas till fånga och avrättas.

Mark 14:3-9

Det är lite så man kan få ståpäls av en sån här text. Vi är alltså hemma hos Simon den spetälske, enligt de lärde behöver det inte betyda att Simon var drabbad av just sjukdomen spetälska. Uttrycket spetälsk betecknar tydligen snarare ett utanförskap än en medicinsk diagnos. Så när Jesus nu ligger till bords med Simon den spetälske handlar det om en närhet, en solidaritet med den utstötta, den marginaliserade. Bara det är ju stort nog. Gudasonen hemma hos en utstött.

Men inte nog med det, plötsligt gör en kvinna entré. Händelsen finns i lite olika varianter med i alla evangelierna. Johannes låter det hela ske hemma hos Jesus vän Lazarus och det är hans syster Maria som agerar. Medans i Lukasevangeliet kallas hon för synderska och Simon är en farisé. Men det som är gemensamt för alla evangelierna det är den dyrbara äkta nardusbalsamen och de starka reaktionerna från omgivningen.

Och det ligger för mig en sån enorm storhet i den här texten. Inte nog med att Jesus ligger till bords med den utstötta. Han smörjs också av kvinnan, och som han säger själv, till sin egen begravning. Och vi vet ju, det står ju att det inte fanns tid för det innan gravläggningen.

Men inte nog med det heller, som jag ser det så är det det är ju som om han också smörjs till Messias. Det betyder ju den smorde. Den som är smord med helig olja. Även kungarna smordes med olja på huvudet när de påbörjade sin tid som regenter, men knappast var det av kvinnor. Men Jesus gör det, han smörjs av en kvinna. En kvinna, kvinnor som med sin ställning tillexempel inte fick ärva om det fanns söner i familjen eller ens hade rätt att vittna i domstol. Och kanske, kanske var hon till och med en synderska. Det är inte lite symbolik i det mina vänner. Det är inte lite symbolik idet.

Och jag tänker på Olov Hartmans fina textrader
För att du inte tog det gudomliga

Dig till en krona
För att du valde smälek och fattigdom
Vet vi vem Gud är
Vet vi vad Gud är
Vet vi var Gud

Nej mina vänner, det är inte underligt att man ville ta livet av Guds son. En Gud är en Gud, och han, för det är väll i alla fall en han, han ska väll inte befatta sig med det som är svagt...

Men kvinnan hade hört någonting annat, hade sett någonting annat. Gudasonen är till också för mig, också för mig...

Och hon kommer till honom, jag gissar att det måste ha kostat på för henne. Men där är hon i alla fall, och jag gissar också att det hon har med sig, oljan. Det är nog det dyrbaraste hon äger. 300 denarer är den värd det motsvarade ungefär en jordbrukares årslön.

Vilket slöseri säger man runtomkring, vad i hela fridens namn gör hon? Också skäller man på henne. Men kanske hade man skällt på henne vad hon än hade gjort... komma här och komma, komma här och göra...

En kämpande tro hade hon fått. Inte nog med att nog hade fått kämpa med sig själv för att våga ta sig dit. Nu fick hon kämpa med lärjungarna också...

En kämpande tro hade hon. Men är det inte också så, att varje troende, att varje tro, har sin erfarenhet av att vara just kämpande? Den är nog inte alltid helt självklar, kanske inte för någon enda av oss.

Hur kan Gud vara, när det ser ut som det gör runtomkring oss. Hur kan vi människor vara skapade av Gud och därtill som det står, skapade till hans avbild, till att vara honom lika. När vi på samma gång är beredda att göra de mest ohyggliga handlingar mot varandra.

Varför drabbas jag av än det ena och än det andra. Kan det inte räcka nu?
Livet är fullt av varför, tron är full av varför, i alla fall min.
Om nu Gud hör när jag ber, varför gör han inte det då?

När jag blev pastor, då bestämde jag mig för att jag med min person och mitt jobb ville försöka tjäna Gud. Det är 26 år sedan. Sen dess vet jag inte om det har gått särskilt många dagar, då jag inte har frågat mig, hur är då denna Gud beskaffad?

Problemet blir nog för mig att vi så ofta och lätt vill förknippa Gud med styrka, som härskare och som allsmäktig. Och på samma gång, på samma gång tror vi ju att Gud är alltigenom kärlek. Jag får det inte att gå ihop. Jag får det inte att bilda nån slags helhet. Gud blir så lätt både kluven och nyckfull. Jag tror att det finns bilder av Gud som vi måste göra upp med, för att Gud ska kunna vara relevant i människors liv.

Och då kan texter som dagens text hjälpa oss. Och jag säger det igen. Bara nån dag före sin avrättning ligger Jesus till bords hos den utstötte Simon, han delar hans hem

och hans mat. Och plötsligt dyker kvinnan upp och utför den märkliga smörjningen, eller kanske ska vi också kalla det kröningen.

Och om nu Jesus är Guds uppenbarelse, Guds ansikte i den här världen. Så berättar ju den här berättelsen, och oändligt många fler något, om vem, vad och var Gud är.

”Högt i stjärnehimlen kan vi dig ej finna,
men i människovimlet är du bland oss Gud.
Barnet, blomman vinden, hand som smeker kinden,
Lika nära finns du fast vi dig ej se.

Eller som Ylva Eggehorn skiver i den psalm vi snart ska sjunga, ”
Vi trodde du var användbar, till salu,
vi skrev ditt namn på våra stridsbaner.
Vi byggde katedraler högt mot himlen,
men du gick hela tiden längre ner...
du gick hela tiden längre ner...

En kämpande tro, kanske är vi många här som lever med den. En tro som hela tiden verkar ställa sina frågor. En tro där dom vanliga förklaringarna vi får, inte alltid riktigt bottnar...

Frågorna pockar på, men också på samma gång kluvenheten, jag vill inte vara utan dom. Också dom blir en del av min tro.

Men också vi får leva i vissheten, ja i tilliten. Även om jag inte begriper allt, även om jag inte alltid får det att gå ihop. Så är Gud ändå. Och lova mig en sak. Vilka frågor du än bär på, tvivla aldrig på Guds kärlek. Tvivla aldrig på Guds kärlek.